

Papucul persan al lui Sherlock Holmes

Oricine și-ar dori să scotocească în dulapul și hârtiile secrete ale lui Sherlock Holmes. Exact pe această curiozitate mizează și primul muzeu dedicat vreodată unui personaj fictiv. Elementar, nu-i așa? De Diana-Florina Cosmin

In nămeții de jumătate de metru de la începutul lunii ianuarie, câteva sute de oameni așteptau cumiți în fața London Film Museum pentru a vedea expoziția costumelor purtate de Robert Downey Jr. și Jude Law în cel mai recent film „Sherlock Holmes”. Logic, frigul ar fi trebuit să-i țină acasă, în fața șemineului. Dar niciunul nu concepea să piardă ocazia de a explora secretele noului Sherlock. „Elementar, dragă Watson!”.

La nici o sută de metri de London Eye și la tot atâția metri de malurile zgribulite ale Tamisei, comentariile despre Sherlock făcute pe voci cu diverse accente britanice, amestecate cu „How cool!”-uri americane și ceva frânturi de japoneză și chineză eliberau aburi calzi în atmosfera înghețată. „Londra fără Holmes ar fi ca și Londra fără London Eye”, le explica un tată cu accent puternic scoțian celor patru copilași blonzi din jurul său.

Cu ochii mari, admirativi spre observatorul londonez în forma

unei roți de parc de distracții, puștii își imaginau probabil cum ar fi arătat Londra fără London Eye, dar nu păreau convinși că absența bătrânului detectiv i-ar afecta în vreun fel. „După expoziție, mergem și acasă la Sherlock”, și-a continuat tatăl, cu îndoielnică subtilitate, strategia de persuasiune.

PICĂTURA DE NIAGARA. Aca-să la Sherlock? Uite asta nici nu-mi trecuse prin minte! Când locuiești mai bine de un an pe Baker Street, strada lui Sherlock Holmes, când îi vezi profilul cu pipă desenat în fiecare bucată de mozaic din Baker Street Tube Station, când îi saluți cu o înclinare imperceptibilă din cap statuia de aproape trei metri, ce tronează la ieșirea din stația de metrou, ba chiar te mai și adăpostești de ploaie sub copertina casei lui, ei bine!, atunci nu te mai trage inima atât de tare să-i faci o vizită oficială!

Preferi să-l lași să trăiască în continuare în imaginația ta, împreună cu Londra sfârșitului de secol al XIX-lea, Londra lămpilor cu gaz, Londra nostalgică. Nu știu dacă cei patru mititei fuseseră

convinși de discursul plin de patos al tatălui lor, dar comparația cu London Eye m-a uluit.

Brusc, a locui în Londra fără să-l fi vizitat pe Sherlock la el acasă mi s-a părut de-a dreptul revoltător, mai ales după ce devorasem misterele lui Conan Doyle. „Dintr-o simplă picătură de apă, un expert în logică ar putea să recunoască caracteristicile Oceanului Atlantic sau ale Cascadei Niagara, fără să fi cunoscut vreodată nici oceanul și nici cascada”, explica tacticos

Celebrul detectiv era recunoscut drept „cel mai rău chiriaș” din Londra epocii victoriene

Sherlock în romanul „A Study in Scarlet”. Vizita la London Film Museum și discursul scoțianului m-au ajutat să „iau taurul de coarne”: după ani în care mi-i creionasem în minte pe Irene Adler, Dr. Moriarty sau Mrs. Hudson, ca și cum i-aș fi cunoscut personal, era timpul să văd cu ochii mei... casa lui Holmes.

Am luat metroul de la Westminster la Baker Street și am ieșit din stație exact în fața atât de familiare statuii a lui Sherlock, la doar o sută de metri de celebrul Madame Tussauds. Pentru prima oară, având în memorie „învățăturile” tatălui de la London Eye către fiii săi, am zâmbit la

Muzeul Sherlock Holmes se află la doar câțiva pași de o altă emblemă a Londrei, muzeul Madame Tussauds, pe Baker Street, în inima capitalei Marii Britanii

Camera lui Dr. Watson (pe băncuța din fotografia din stânga se afla „statuia de ceară”) este o reprezentare fidelă a descrierilor din cărțile lui Arthur Conan Doyle

gândul că eu și marele detectiv am împărțit, în definitiv, aceeași adresă: Baker Street. Casa lui Holmes, de la numărul 221b, se află exact la intrarea în Regent's Park, unul dintre cele mai frumoase parcuri londoneze. (Pentru cunoscători, cel în care Walt Disney a plasat acțiunea din filmul animat „101 dalmățieni“.)

Un polițist din epoca victoriană, cu cască și mantie negre, păzește intrarea în casa lui Holmes. Pentru șase lire sterline,

cât costă biletul, ai calea liberă spre camerele lui Sherlock și Dr. Watson, dar și spre biroul detectivului, situat la al treilea etaj al clădirii și presărat cu replici din ceară ale personajelor cărții (inclusiv una a sinistrului Dr. Moriarty).

UN EXPONAT ATIPIC. În pragul ușii lui Dr. Watson, zăresc silueta unui personaj plinut și scund, îmbrăcat într-un costum cu vestă și haină la patru nasturi. Statuia de

ceară așezată pe o băncuță, având o barbă albă, obrajii plinuți și un joben pe cap, moșăie absent, la fel ca doctorul Watson. Asta da autenticitate!

Oricât de șarmant ar fi fost Jude Law în filmul „Sherlock Holmes”, pe adevăratul Dr. Watson din carte nu mi-l imaginam ca pe un crai al sfârșitului de secol XIX, ci mai degrabă ca pe un moșuleț înțelept și pișicher. Merită o poză! Exact când să apăs pe butonul aparatului de fotografiat,

„exponatul“ tresare, face ochii mari și-mi zâmbește cu toată gura: „Bună ziua domnișoară! Dați-mi voie să mă prezint, sunt Dr. Watson!“. Credeți-mă, aproape că era să scap aparatul! Imediat, „Dr. Watson“ îmi întinde galant mâna, prezentându-mi umila sa cameră (identică celei descrise de Doyle în carte), ba chiar lăsându-mă să-i răsfoiesc jurnalul și însemnările cazului „Ogarul din Baskerville“.

Când îl întreb de Sherlock, îmi șoptește: „Este cel mai rău chiriaș din toată Londra. Își ascunde țigările în cutia cu cărbuni și tutunul în vârful unui papuc persan, acolo, pe șemineul“. Apoi îmi face cu ochiul, semn că mi-a dezvăluit marea „bârfă“ a secolului al XIX-lea. Pentru toți iubitorii de mistere, țigările și papucul persan pot fi cumpărate de la magazinul muzeului, împreună cu pipa lui Sherlock sau paharele cu lichior care nu se varsă - asta dacă vrei să simulezi că-i arunci cuiva băutura în față.

ADEVĂRATUL WATSON. Muzeul Sherlock Holmes, primul dedicat vreodată unui personaj fictiv, a fost deschis în 1990, iar întrebarea de pe buzele vizitatorilor este mereu aceeași: „Au trăit cu adevărat Sherlock Holmes și Dr. Watson pe Baker Street 221b?“.

Din nefericire, evidența exactă a locațiilor din epoca victoriană nu s-a păstrat, însă registrele locale indică existența unei pensiuni între 1860 și 1934, printre ai cărei locatari era înregistrat și un oarecare „Mr. Holmes“. Un Dr. Watson, „producător de dinți artificiali“ conform înregistrărilor istorice, locuia în casa alăturată. Două informații vagi, dar suficiente cât să aprindă imaginația fanilor înrăiți.

Nu pot să nu mă-ntreb dacă acel Dr. Watson din înregistrările autorităților locale seamăna vreun pic cu bătrânul domn pe care l-am confundat cu o statuie de ceară. Poate că nu. Poate că era doar un tehnician dentar care-și petrecea zilele modelând molari, într-o cămăruță înghețată și care nu elucidase în toată viața sa nicio crimă și nici nu pusese mâna pe vreun roman polițist.

Dar la fel de bine, principiul de căpătâi al lui Sherlock Holmes s-ar putea aplica și în acest mister: „Când elimini imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de ridicol sau improbabil, nu poate fi decât purul adevăr“. **F**

Stația de metrou Baker Street este „branduită“ în stilul marelui detectiv Sherlock Holmes

Una dintre imaginile din cărțile lui Doyle, reprodusă pe mozaicul din stația de metrou Baker Street

Noul film cu Sherlock Holmes a adus, până acum, încasări de peste jumătate de miliard de dolari